

ESTATS EXCEPCIO D'E

EDICIONS EL PONT

el pont
COOPERATIVA DE LLETRES
10 ANYS

LLETRES PER AL
RESCABAMENT

Torne al racó, que tampoc no és racó,
on mire molt i comprenc més encara.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
Estat d'excepció, 1991

STÀPIO EDICIONS EL PONT SCX we D

el pont
COOPERATIVA DE LLETRES
10 ANYS

LLETRES PER AL
RESCABALAMENT

OBRA COL·LECTIVA COMMEMORATIVA
DEL 10é ANIVERSARI DE L'ASSOCIACIÓ
EL PONT COOPERATIVA DE LLETRES

lletres per al
rescabament

*Al filòleg i mestre Germà Colón
i al dramaturg Josep Maria Benet i Jornet*

*A tot el personal sanitari
que aquests dies combat pandèmia
i anys d'austeritat homicida*

E

E

Torne al racó, que tampoc no és racó,
on mire molt i comprenc més encara.
Veig arribar tongades de tenebres
en cavallons de molt confús destí.
Pena de mort a la rosella fràgil!
Han regirat el clavell del balcó.
Escolte el mar, molt combatut pels vents.
Escric i bec, i escric i bec; sols, pena.
Pena només, i afegitons de ràbia.
Escolte el mar; no li obriré la porta?
Fume i escric, i discretament bec.
Torna a arribar, massa enjorn, la tardor.
Dormen els fills i la muller; estic sol.
Contemple el llum breu de la cigarreta:
és com un cor que palpita a la fosca.
És com un cor elaborant un dia.
El dia gran, que vindrà, malgrat tot.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS (1975)

Estat d'excepció

Edicions de la Guerra (Denes), València, 1991

10é ANIVERSARI D'EL PONT COOPERATIVA DE LLETRES

Estats d'excepció. Lletres pel rescabament

Edició digital: abril del 2020

© Dels textos i poemes: els seus autors i autores, 2020

© De la presentació: Aina Garcia-Carbó, 2020

© Disseny i il·lustració: Josep Porcar, 2020

© Maquetació: vetavisual.com

Coordinació editorial: El Pont Cooperativa de Lletres

Revisió ortotipogràfica: Manel Pitarch i Carles Bellver Torlà

el pont
COOPERATIVA DE LLETRES

www.elpontdeleslletres.cat | contacte@elpontdeleslletres.cat

A. M. Carles Salvador, carrer de la Mola, 8, 12160 Benassal

AQUESTA ÉS UNA OBRA COL·LECTIVA D'EL PONT COOPERATIVA DE LLETRES. Els autors consenten la difusió dels textos d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de *reconeixement, no comercial i sense obres derivades* de la ©2.5 Spain License. Per tant, els textos d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant-ne explícitament el nom de l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.

**SEMPRE
TEUA**

La teua llengua

COL·LABORA AMB LA CONSELLERIA
D'EDUCACIÓ, CULTURA I ESPORT

TAULA

13	Presentació. Estats d'excepció	47	[Supose que tornarem a ser]
	AINA GARCIA-CARBÓ		ALBERT GARCIA I PASCUAL
17	Carta a Irina	49	Viure és surfejar
	JOSEP LLUÍS ABAD		MATIES SEGURA
19	Somni de dissabte	53	Cabòries d'una nit insomne
	F. MEZQUITA BROCH		JOAN ANDRÉS SORRIBES
21	Fotografia mirant l'Adriàtic	57	Out
	LLUÍS MESEGUER		SUSANNA LLIBERÓS
24	Rituals	59	12 de març
	VICENT JAUME ALMELA I EIXAU		VICENT USÓ
27	Una magrana excepcional	63	Un trosset d'eternitat
	PASQUAL MAS		JAVIER BORT
29	Viatge a una ciutat invisible	67	L'esperança és un risc
que hem de córrer
	MARTA VILARDAGA		AINA GARCIA-CARBÓ
31	Un ornitorrinc a l'armari	69	Tornarem a viure...
	CARLES BELLVER TORLÀ		ANTONI PITARCH FONT
33	Sense respirar	71	Gris cendra, el món
	J. RAFAEL MESADO		REIS LLIBERÓS
35	#Quedatalcarrer	73	En una mar tancada
	MANEL PITARCH		ROSA MIRÓ
39	Miscariage	74	Diari d'un polp
	CARLES QUEROL		ISABEL MARÍN
41	Centre de gravetat	77	Confirmació de la regla
	ARTUR ÀLVAREZ		JOSEP PORCAR
43	Confinades		
	JOSEP USÓ MAÑANÓS		

PRESENTACIÓ

Estats d'excepció

AINA GARCIA-CARBÓ
Presidenta d'El Pont Cooperativa de Lletres

QUÈ FARIEM SENSE LA PARAULA? Què fariem sense literatura? Què fariem sense històries, sense ficció, sense imatges, sense més realitats? Què fariem sense poemes, sense art, sense expressió? I si no hi haguera música, ni cançons? Què fariem sense llenguatge? Com entendríem el món? Ens costaria més sentir? En sabríem? On quedaria la reflexió?

L'ús de la paraula, l'ofici d'escriure, l'escriptura, és el tracte del llenguatge, l'apreci per la llengua: la usem com a missatge, com a recer i abric, com aixopluc, com a camí i com a guiatge, i també juguem amb ella. La paraula sempre ens il·lumina i enjogassa i obri camins amb l'esperança de l'expressió, cap al record o la vivència d'alguna cosa.

En aquesta situació difícil que estem vivint sota confinament per causa del virus Covid-19, El Pont Cooperativa de Lletres hem decidit contribuir socialment en la mesura de les nostres possibilitats: amb la paraula. Per mitjà de la paraula oferim somnis, pensaments, fugides, aire lliure i fresc, reflexions, idees, realitats o ficcions... finestres i mons que obrim, descobrim i recorrem.

És per això que el títol de l'obra col·lectiva apel·la als estats d'excepció, entesos aquests com a situacions certament extraordinàries a partir de les quals o com a conseqüència de les mateixes prenem unes decisions i unes mesures. Situacions que poden anar des d'estats crítics fins a estats esperançadors, des d'estats de misèria fins a estats de riquesa. Són estats que vivim d'una manera excepcional, estats que vivim, sentim i entenem d'una manera única i singular cadascú de nosaltres.

Tot això, aquest recull literari, aquesta obra, ho fem recordant que enguany, el 2020, El Pont Cooperativa de Lletres estem d'aniversari. Enguany celebrem el 10é aniversari de la nostra fundació, com a entitat que associa els escriptors i escriptores de Castelló i comarques, i aquesta creació col·lectiva signada per les persones *pontaires* és també una mostra d'estima oferida a la celebració. Una mostra d'orgull, de força i de vigor, cap a nosaltres com a col·lectiu i d'afecte, de complicitat i d'entesa cap als lectors i lectores i cap a la societat que respirem i ens conforma.

I sols un últim missatge, de tots i totes les pontaires: ara, més que mai, la paraula és el pont pel qual hem de creuar si volem caminar la senda a recórrer.

Molta salut i dolça literatura!

Castelló de la Plana, 3 d'abril de 2020

Carta a Irina

Illa de Wrangel, 9 de gener de 1969

Enyore passejar per ciutats on compartisc l'anonimat entre persones, flors, arbres i animals, éssers vius tots ells. El córrer dels coloms perseguits, la xicalla cridanera als patis d'escola, l'home de la fruiteria, l'aroma del pa acabat de coure, la persona que et mira i somriu com l'esbós d'una gran obra d'art, el semàfor verd i la dona del darrere que repassa tot el que li resta per fer mentre ho sents.

Enyore passejar per ciutats i sentir la consciència dels arbres, l'aire net que regalen, el cel blau amb núvols blancs, els estols d'ocells sinuosos, el soroll del trànsit amortit per Prokófiev, el moviment del tramvia i les mirades oblidades rere els vidres. Tantes i massa coses alhora.

En canvi Irina, tot i desposseït, no t'enyore, car no et calen rètols luminiscents, ni espais gratuïts, ni presentacions per promoure't, ni cap tipus de condescendència envers la teua persona. Tot i que em parlares, no mai sabries que en tu bec al pou de llum en mirar-me.

Omplis, amable, l'espai d'aquests dits que escriuen. És així i és prou, sense temors, ni cansament; tinta que no s'acaba, futur per a la set, reflex a l'espill de ma brúixola inútil, el punt central d'aquestes latituds.

JOSEP LLUÍS ABAD

De Cartes a Irina (29)

Somni de dissabte

Dissabte
sempre serà dissabte.
D'anys, anàvem a l'escola
dissabte, però la vesprada
era nostra.
Després, fou plenament el gaudi
per a molts. La lentitud del temps.
No saber què fer en eixir de casa,
benèfica incertesa de l'espai
que s'obri a la mirada.
No sé avui si estaràs allà fora
amerant el silenci amb la veu estimada.
Les hores són llargues,
fàcil la telefonada.
Ara res és lluny.
El viatge arriba a cada lloc
però lenta és la caminada i les paraules
esdevenen estels d'aquell paisatge.
Atzar immens reblert de propostes.
Tot en dissabte, tot per nosaltres.
Oasi callat.
No diguem més paraules.

F. MEZQUITA BROCH

Fotografia mirant l'Adriàtic

Principi

La darrera fotografia conservada el revela de perfil, dret a la vora de l'escullera, en segon pla d'un home rabassut, que pesca amb la mirada petrificada en els llimbs d'una espera segura: picaran, no sap quina espècie, però picaran, com sempre a la badia de Kvarner. Mira cansat les ones mansas de l'Adriàtic, que així l'anomenen a Iugoslàvia, però no deixa de ser el Mediterrani, sol precisar. Ell i el camarada coronat amb una gorra de mariner del Bàltic, semblen personatges de fotografies diferents, com si la imatge hi hagués reunit temps i espais humans allunyats entre si, en el destí visual irreversible d'una vesprada de juliol del 1962.

El blanc-i-negre fotogràfic resulta innecessari pel que fa a la seua vestimenta, abillat com va amb uns pantalons, una camisa, un jersei prim i una jaqueta de punt oberta, peces totes de color segurament gris; potser massa abrigat en relació amb l'estació càlida, i comparat amb el pescador, cobert amb la blancor esportiva d'una samarreta cenyida al tors enèrgic. I els tons grisos cometen una injustícia contra l'ondulada estereoscòpia aquàtica del crepuscle.

—*También se muere el mar*—pensa, mentre li acudeix una onada del record del germà menut, el seu predilecte, de qui fa mesos no rep carta ni notícia. Ell, funcionari depurat, s'ha passat mitja vida subordinat a cartes que no arriben enviades ni rebudes, notícies interceptades, censurades, impossibles. I aquest esment fugaç es fon encadenat a una protesta vaga:

—Un moment, un moment! Què voleu de mi, records? Si hau de ser un llibre, jo soc la matèria del meu llibre, i vull ser jo mateix qui parle!
—es queixa, mentre ajudat d'unes ulleres consistents observa pensarós les evolucions de l'aigua, prop d'una residència de dos pisos, que li queda a l'esquena i ja fora del camp de la imatge fotogràfica, on passa unes setmanes de descans. Sol.

Pel que fa als seus records, considera que, si la ment n'oblida dades i circumstàncies, importants o no, la pregunta més rellevant és:

—Quines?

—No ho sé —es respon amb un lleu moviment de cap, precisament perquè les ha oblidades.

I, presumit fill i net de presumits, una idèntica resposta proposa per a altres qüestions, com... ¿Quines coses repeteix, dissimula o modifica, ara ja vell de més de seixanta anys? O bé: ¿per què no guarda alguna ració mòdica de *suspense* fins al final de la sessió de records que se li amuntonen en onades tristes? Vol evitar la sensació que parlar i callar siguen un comerç d'excuses per la felicitat que no ha pogut assolir ni garantir a ningú.

Final

Vet ací la vesprada, pensa, tant si pica una orada atreta per la gamba de l'esquer com si no es deixa enganyar perquè sap que no és viva. En un to dins la mateixa gamma, entre el taronja i el porpra —la mabra, potser, que li agrada el color roig—, si és que els colors tenen cap importància o significat. Com si l'instant fóra assetjat per algú amb una càmera, fuig de la banalitat sorollosa dels dies i tornant a la solitària llum de la seua consciència, empès per la visió del treball i la cultura que li va ser transmesa en aquells dies antics, i per colossals avatars polítics posteriors, dels quals s'ha negat sempre a considerar-se'n alié. No vençut; sinó orgullós actor de les variades i contradictòries accions que comporten. Vencedor.

El naufrag llança ara el cigarret a l'aigua. Es queda absort. Està maltal·t. Mira l'Adriàtic. ¿Quantes ones hauran passat? No piquen. La boia de coloret, immòbil, adopta el matis del clar de lluna. L'amiga, que ahir li havia preguntat mirant-lo fixament als ulls si volia que enviara un telegrama a... i fer-la venir a cuidar-lo, fa clic amb la seua càmera soviètica.

LLUÍS MESEGUER

Rituals

La llum de l'albada
clareja darrere del finestral,
les parpelles descloses
dels ulls encara enterbolits
deixen pas a la mirada
que recorre l'estança.
Encara endormiscat
m'acomia de Morfeu
pres d'una nit sense memòria,
mentre sent a cau d'orella
l'alenar quasi inaudible d'ella,
molt lentament m'aixeque
per a descórrer les cortines
i esguarde amb anhel
la meua petita parcel·la de cel
encaixada entre els edificis
que envolten la solitària plaça
de verdors d'arbreda.
Baixe la mirada que s'atura
en el pausat caminar de l'home
que amb la imposada mordassa
passeja el seu gos menut,
mentre en l'espai desert
imagine amb un bri de tristesa
el ritual de la jove cambrera
que puntual cada matinada
parava taules i cadires
per a un fugaç primer cafè
on despertar les paraules.

Llavors un feix de claredat
em mulla amb calidesa el rostre,
i encara reclòs en el silenci
sent habitar en mi la vida,
amb un sospir d'incertesa
comence el ritual de clausura
d'aquest quinze dia de captiveri.

VICENT JAUME ALMELA I EIXAU

Una magrana excepcional

Sempre demanava la fruita que no hi era. Després de ben dinat i fart com una rata cabironera, em feia recitar una per una la lletania de les fruites de temporada i el receptari dels postres del carretó dels dolços. Llavors, simulava que s'ho rumiava, es fregava el mentó com volent pessigar una solució intel·ligent i, amb resignació fingida, deia amb veu de gripau canonge que descartava les lla-mineries per controlar la glucèmia –ell que era amarg com la fel del dimoni–, i, ai las, encertava de ple perquè elegia una peça que jo no havia esmentat i que, per tant, no podia oferir-li-la. Aleshores, arrufava el gest amb cara de no voler tornar mai més a visitar l'establiment –cosa que jo li agrairia a més d'estalviar-me els problemes que un futur immediat m'augurava– i, tot seguit, assaborint la victòria que ell mateix s'atorgava, dibuixava un somriure de superioritat, com de gos amb dos cues, per fer veure com era de llest. Així un dia rere l'altre; vull dir, dels dies que venia. Tanmateix, tan espavilat com es pensava, no la va veure venir: d'un encertat cop de ganivet li vaig obrir una bona magrana.

PASQUAL MAS

pasqualmas.es

Viatge a una ciutat invisible

un gallo d'oro che canta ogni mattina su una torre

ITALO CALVINO

Aquest no és el capvespre enlleganyat
mossec d'un temps carnós de cireres
que el viatger captiu de meravelles
persegueix en llums palpables
i el nostàlgic habitant n'afaiçona
amb ulls imaginaris la bellesa
d'antigues estàtues flairants a llorer.

Mirant al lluny dins la muralla flameja
la cresta encimbellada d'un gall
orenetes niuen al voladís del finestral
lilàs i xiprers reposen a l'antic baluard
mentre moixons enjogassats voletegen
enmig d'arbres de seda fonts de cristall
portals de dunes i atxes enceses.

I encara cremen ascles i barballó
a les cases del raval torterols d'encens
encorden estels de bronze i d'estany
trapezistes com falenes es despengen
d'un llamperó de lluna tendra
gronxen un crepuscle únic que sobrevola
amb càntics d'or les cúpules d'argent.

MARTA VILARDAGA

Un ornitorrinc a l'armari

La companya de pis de Valérie —no li agradava que li diguéss *només* Valérie: massa concís, massa ordinari, massa jo?— tenia una amiga que estudiava psicologia. Una vegada els va deixar un test d'empatia i me'l van fer emplenar amb elles. Una altra vegada va ser una prova per a detectar risc de depressió. La lletra menuda em suggeria buscar ajuda: no hi havia pensat. S'ho passaven bomba fent conya amb les meves respostes i amb els resultats que treia. Es va convertir en un costum, una distracció fàcil i barata. Els vaig dir que era una llàstima que la seva amiga no fos biòloga. Si em practiquessin una anàlisi d'ADN, descobririen, per exemple, que tenia el codi genètic d'un ornitorrinc. No se m'acudia un animal més rar. Els vaig fer riure. No m'havien pres mai molt seriosament.

Però la nostra relació s'estava tibant. Havia fumat haixix i vaig dir-li *Valia*. Em va mirar amb tant d'odi que no sabia on amagar-me. Després em va trobar dins d'un armari i em va pegar, però era ella qui plorava.

CARLES BELLVER TORLÀ

Unicorns (recull inèdit)

Sense respirar

Sense poder tocar les fulles de les hores
que es despleguen com un llibre d'escuma
sota un mar trist i anodí Sense poder
acaronar les espatlles de la lluna
ni la sorra que el matí dibuixa en els somnis
de gavina i escorpí I mai no poder encara
besar l'estela que deixen les petjades
del vespre en les barbes del vent
Llàgrima de microscopi
i barret foradat Sense poder
tanmateix eixugar els vidres de la pluja
que cau pel tercer plec intercostal
I ara mateix mai no poder besar
el teixit epitelial dels instants
que fluctuen sota els llavis
Ni la xarxa marina de pianos desbudellats
ni els peixos sense ulls que habiten
els nostres laberints intactes
Solitud sense finestres
tristesa sense sentit
Sense poder
fer res més que estar
quasi sense respirar.

J. RAFAEL MESADO

#Quedatalcarrer

Ho ha tornat a fer. Martí Rubert és un perfeccionista, un addicte al treball que no troba mai el moment d'abandonar l'oficina. Passen trenta-cinc minuts de l'horari i ja hauria d'haver tancat l'ordinador, en canvi no li agrada plegar sense haver revisat cada detall dels documents que porta entre mans. Només seran un parell de minuts, pensa ell, però quasi sempre acaben sent-ne uns quants més dels previstos. Ara ja ho té, tot i que són les 15.50 hores i encara ha de fer el trajecte a casa.

Amb el cotxe tot el matí a la solana, haurà de connectar l'aire condicionat, malgrat la poca afició que té a l'aparell. I tot seguit ve la disjuntiva de cada dia... què posa, les notícies o una música relaxant? La decisió depèn de com es presente la resta del dia... una reunió a mitja vesprada amb la regidora, resoldre el problema amb l'administrador del garatge i preparar la sessió de demà. Total, que tampoc podrà descansar fins a la nit. Aleshores, toca sintonitzar música clàssica, no cal pensar en res durant uns minuts.

No pot evitar-ho i posa les notícies, perquè, segons la seua idea, en un parell d'hores que et desconnectes pots perdre el fil de l'actualitat. Polsa el botó de la ràdio, l'emissora és la mateixa que escoltava quan venia camí de l'oficina... *Els repetim l'última hora de la capçalera: el president del govern ha convocat d'urgència el Consell de Ministres i el plenari al Congrés dels Diputats per tractar la crisi.* Puja el volum de la ràdio perquè li ha semblat escoltar les paraules «urgència» i «crisi». *En un minut tornem a connectar amb Palau de la Moncloa, a Madrid, per informar-los de la gravetat d'aquesta notícia sense precedents.* No entén res de res, comença a preocupar-se... *Tenim el darrer comunicat de la OMS sobre la pandèmia, que en poques hores ja s'ha estès per la majoria*

de ciutats europees. Les normes del Govern són clares per a la població: que totes les persones abandonen immediatament les seues cases i marxen al carrer, perquè la causa de transmissió del virus resideix en les construccions i l'interior de les vivendes. Una vegada a l'exterior, tothom ha de romandre al carrer, a una distància considerable dels habitatges... «Collons! què estan dient?». No acaba d'entendre què està passant, està nerviós i canvia d'emissora... el portavoz de las autoridades sanitarias acaba de confirmar que se trata de un virus, de origen aún desconocido, que afecta a domicilios y edificios de los diversos continentes, especialmente de Europa... «Merda, però això què significa?». Molt angoixat, comença a bloquejar-se. Si no pot anar a casa, on va? Necessita pensar un moment i telefonar a la família. El mòbil de la seua parella comunica, després ho intentarà de nou, ara ha d'accedir al seu barri i saber què ha passat.

Entre la gentada que ocupa els carrers, no pot obrir-se pas ni amb el clàxon i prova de girar una cantonada més amunt. Guàrdies municipals i Protecció Civil que intenten ordenar el trànsit i tanquil·litzar la gent, li barren el pas. Martí vol encarar el cotxe cap al seu domicili, però està tot col·lapsat i no li permeten continuar. El guàrdia li demana que abandone el vehicle, com fa tothom, i que es col·loque lluny dels edificis. Busca desesperat la dona i la filla menuda. Per la megafonia mòbil, la policia informa i dona instruccions derivades dels nous preceptes dictats per les autoritats, atés que es tracta d'una pandèmia global, un virus que ha envaït les llars domèstiques i adverteix que només estaran protegits si no s'acosten a les cases... *Tot habitatge, vestíbul, menjador, cuina, lavabo, terrassa o habitació que en les darreres 24 hores haja acollit activitat quotidiana, pot estar infectat.* Amb els dits tremolosos es connecta a un canal de notícies, a través del seu mòbil... *Els governs espanyol i valencià han fet públic un Decret llei amb les normes a seguir per part de la població, entre les quals destaquem les més importants: confinament obligatori dels ciutadans al carrer, el tancament de supermercats, farmàcies, gasolineres, i llocs de treball; únicament roman-*

dran oberts els serveis de primera necessitat: biblioteques, cinemes, sales de teatre, sales d'art, auditoris i pavellons poliesportius; cada nit a partir de les 22 hores podran organitzar-se festes o reunir-se al voltant de les persones majors per a escoltar la seua experiència sobre la pandèmia que van viure el 2020. Les forces de seguretat cediran els seus vehicles de llums i sirenes als parcs infantils i els helicòpters de la DGT llançaran puntualment paquets d'aliments. Totes les entitats bancàries facilitaran als usuaris el capital monetari i emetran préstecs sense cap tipus d'interés. S'estan estudiant mesures per pal·liar econòmicament els sectors productius afectats, però no es preveu cap problema de liquiditat des de les administracions, gràcies al fet que el monarca emèrit ha donat a la República d'Espanya l'herència del seu difunt pare i els fons procedents de comptes que fins ara destinava a les ONG suïsses. Si tothom actua amb responsabilitat i fa la vida al carrer, tan units com siga possible, aconseguirem no tornar a la normalitat i evitarem errors del passat. #Quedatalcarrer.

MANEL PITARCH

27 de març de 2020

Miscarriage

Si acoste l'orella al teu ventre,
m'arriba una remor d'ones,
un parpelleig de nit estrelada
i espurnes de sal.
Bressem un batec,
però en el mateix instant,
en la boca d'un caragol marí
ressona l'embat, contra el teu cos,
d'una vida escopida pel mar.

CARLES QUEROL

Centre de gravetat

[o retall d'estat excepció-NAL]

Recolzat en el sofà, aferrat a una copa de vi
i a les estretors del pensament adulterat,
mussite harmonies encastades en la pell,
solcant les sendes que l'esguard errant proposa,
sense por ni ambició que m'engrillone.
Més aviat, faig d'imaginaire,
procurant, de l'indefinit, assossegat plaer.
Una oculta conversa ocupa l'espai,
mentre el badall de la finestra
fa esbós d'un llunyà horitzó
engolit pels quatre cantons de l'ànima.
Per moments, em sent el centre de gravetat.
L'existència amolla la fruita madura,
assaonada per la roda dels dies,
sense protocols, cisellant l'ensenyament
en el vertigen del calendari.
La imatge mòbil de l'eternitat va fent camí.
A poc a poc, m'embravisc i escup colobres,
però el pes del desassossec
fa sotmetre'm a la contesa.
I... necessite respirar!
Al ralenti, esbosse paisatges plaents
en les curvatures del saló,
dissenye anhels en els vèrtexs de la paret,
imagine singladures més enllà de la polleguera de la porta.
Són els encoratjadors amanyacs que la utopia
pot proposar en la clandestinitat.

Al remat, el fosc abisme del no-res
emergeix davant el *fade out* cremós del sostre.

ARTUR ÀLVAREZ

2020

Confinades

Les condicions eren difícils. L'espai era molt poc i elles eren moltes. No tenien, pràcticament, lloc per a moure's. I sempre havien sigut d'anar d'ací cap allà. De vagarejar. Era el que els agradava. Per això estaven incòmodes, en aquell lloc tan menut. I nervioses. De tant en tant, la manca d'espai duia a alguna topada. Quan, per casualitat dues d'elles entropessaven, de normal l'incident mai havia passat d'un ensurt. Però darrerament, més d'un d'aquells episodis havia acabat malament. Amb esbrincades fortes o inclús amb violència física.

Les autoritats semblaven preocupades, però mai acabaven de trobar cap mena de solució al problema. Tothom proposava remeis: caldria augmentar el territori, però les fronteres estaven tancades i eren fermes. No hi havia manera d'eixir. A canvi, tampoc ningú podia entrar; però qui hauria volgut entrar a un món tan massificat i on, literalment, no s'hi podia viure?

Afortunadament, si no es tenia en compte la dificultat per a moure's amb llibertat, de subministraments de tota mena n'hi havia prou, perquè eren una comunitat frugal. No eren de massa menjar. Com a mínim, per aquella banda no hi havia queixa. El comerç estava abastit, però calia fer cua per a qualsevol cosa. I això també provocava incidents, perquè elles estaven avesades a arribar a la tenda i ser ateses de seguida. I haver de fer cua, a més a més exposant-se a que alguna altra que no havia pogut controlar la seua trajectòria entropessés, no era plat de gust per a ningú.

Més endavant, quan la pressió a la qual estaven sotmeses va continuar pujant, van començar a circular rumors sobre algunes que havien aconseguit trencar el setge i eixir del captiveri. Però mai ningú va conèixer cap cas concret. Al final tot es quedava en un rumor que

s'esvaïa tan bon punt n'apareixia un altre de nou. Cada vegada, aquestes falses notícies eren més i més inversemblants.

Quan la situació ja s'havia fet del tot insuportable, va arribar l'hivern. Amb la baixada de temperatura, les necessitats de moure's van disminuir; però llavors elles ja n'eren tantes, confinades en aquella presó que les ofegava, que tan a penes van arribar a sentir cap mena d'alleugeriment. I així continuaven, tractant de sobreviure en unes condicions que cada dia que passava es feien més i més terribles.

L'Albert va mirar cap endavant. Allà la Rosa, l'esposa, l'enfocava curiosament i maldestra amb la càmera del mòbil. Ell va somriure mentre mirava la càmera i va obrir els braços. A sota, s'hi van encabir els seus sis nets, mentre els tres fills i les nores es situaven al seu darrere.

—Ja està —va dir Rosa, després d'uns segons. I aquell va ser el moment. Albert va inspirar profundament i va bufar, amb totes les seues forces, per tal d'apagar els setanta-set cirers que cremaven al seu davant, damunt del pastís. Tres bufits, va haver de menester per a extingir la darrera flama.

—Moltes felicitats, iaio.

Li va cridar Miquel, el net major. I, mentre tots els nés l'anaven besant, Lluís el fill major va agafar l'ampolla de cava i la va obrir.

—Per molts anys, Albert!

Va dir-li Rosa, abans de besar-lo. Després, va començar a repartir copes. En va haver per a tots, però amb un detall. Els nens més menuts només van poder triar entre refresc de llima o de taronja. A casa quasi mai bevien alcohol, però ella havia decidit que l'ocasió s'ho valia. I ningú li ho va retreure. El brindis va tindre una solemnitat embolcallada de frivolitat.

—Aquest és el seté capicua que complisc. Per al proper, ja no sé si el metge em deixarà brindar amb cava —va dir Albert, amb un ampli

somriure dibuixat en el seu rostre colrat. Tothom va alçar la copa i va beure. El cava era deliciós. Molt gelat i amb les bombolles justes. Només Martí i Rosa, els dos néts menuts, van apurar llurs copes.

—Per a brindar, només es beu una miqueta i prou —els va dir l'àvia. Ells van assentir, capcots, mentre comprovaven que ningú els tornava a omplir la copa.

De sobte, quan ja ningú es pensava que anés a passar, la pressió a la qual estaven sotmeses va baixar. Va passar en un instant. Tant de pressa que moltes d'elles van tractar d'aprofitar l'ocasió i van començar a córrer per tal de treure's del damunt la tensió que havien anat acumulant durant tant de temps de confinament. Fins i tot van arrossegar amb elles allò que tenien al davant.

—Ves amb compte, mare —li va dir a Rosa el seu fill menut— si mous l'ampolla de cava abans d'obrir-la, se te n'eixirà.

I què més dona, fill? Les estovalles també les he de rentar jo.

JOSEP USÓ MAÑANÓS

Supose que tornarem a ser
primavera, algun dia d'estiu,
supose que tornarem a ser
estiu, algun dia de tardor,
però ara fa fred sense el frec
dels teus ulls,
vindrà un temps
de trencar les gàbies,
de fer fogueres a la platja,
de revenjar-nos amb intensitat d'aquestes hores incertes,
d'omplir de somriures la pell i els dies.
Perquè ara tot és futur, simplement,
condicional, imperfecte o perfecte.
Malauradament, tot és futur.
Sortosament, tot és futur.

ALBERT GARCIA I PASCUAL

Viure és surfear

La vida és un estat d'ànim.
Més que un temps
de records, present i futur,
més que una biografia, un problema, un projecte,
la vida és un esclat de presents concatenats,
un present continu,
un etern retorn,
un combat a mort contra la mar,
una onada que surfear.

Gaudir la vida és aprendre a surfear-la.
Cal perdre la por, convicció, equilibri i resistir.
La clau està en fruitar més que patir,
en domar l'onada en comptes que l'onada ens devore a nosaltres,
en agafar les regnes d'un cavall invisible i creuar l'horitzó,
en ser un pelloja baixant pels ràpids de la llibertat.

Qualsevol moment és l'idoni per a llançar-s'hi,
per a reviscolar, vibrar, sentir l'onada sota els peus,
per a dir que ja n'hi ha prou,
per a ressorgir de nou
com una au fènix que trenca l'ou,
deixa enrere cendres de depressions i petites morts
i emprèn el vol amunt, amunt, fins a la cresta de la felicitat,
des d'on els somnis borrosos per fi es veuen clars, a tocar.
Qualsevol moment és l'idoni per a llançar-s'hi,
són contínues les onades en el mar interior,
fins que deixa de bategar el cor, de bombar la sang:

corre una planxa de surf per les venes de l'avenir,
atorgant-nos el do d'improvisar,
de deixar-nos portar fins a desembocar a la mar,
de jugar-nos la vida a l'aventura, a l'atzar,
de llançar-nos, sense vacil·lar, a surfejar l'onada de l'ara,
que creix, arriba al zenit i es trenca en un instant.

No hi ha estat d'ànim més viu i més actiu
que el de travessar l'existència surfeiant-la,
mantenint-te sobre la planxa dempeus, concentrat, intens,
alliberant adrenalina, sentint-te feliç, excitat, invencible,
estat eufòric del cos i de la ment que pot durar sols un moment
si de primeres caus i s'endu la planxa el corrent,
si l'onada és breu i es perd com somnis llançats al vent.
El quid de la qüestió rau en allargar l'onada,
subvertir les lleis de la física i fer-la infinita,
que no es trenque mai, que desborde el temps i l'espai,
aprofitant la força de l'onada per a arribar on abans no arribaves,
reinvertint l'energia positiva d'un somni assolit per a assolir-ne un altre,
surfeiant els dies fins que el cos ho suporti,
gaudint sobre l'onada, des d'on tot és possible
—i si aquesta es consumeix o hi acabes caient, agafa'n una altra!

MATIES SEGURA

Cabòries d'una nit insomne

*És quan dormo que hi veig clar,
foll d'una dolça metzina*

J. V. FOIX

El treball d'escriure, si més no pel que a mi em pertoca, ha comportat fins ara una acurada observació de la realitat que m'envolta per, després de destriar els seus trets més característics, interpretar-la i, al capdavall, escriure allò que, des de la pròpia perspectiva personal, m'ha suggerit el llarg i complex procés intel·lectual que anomenen creació literària. Açò és el que es coneix com a inspiració i que tothom acostuma a atribuir-ho al treball selectiu i sempre imprevisible de les Muses del Parnàs.

Aquesta vegada, però, entenc que per no transgredir les directrius profilàctiques que tracten de frenar el contagi del «coronavirus dels collons», m'han fet una visita poc habitual a unes hores del tot importunes i inadequades. M'han pillat en plena nit i dormint i, per això mateix, m'han deixat el seu missatge gravat al contestador automàtic del subconscient.

Jo, obedient i respectuós com soc amb el treball de les Muses, que entenc que cadascú es guanya els fesols com pot, no m'he plantejat en cap moment renegar d'aquestes idees. Res no he rebutjat d'entrada. Vull fer aquesta advertència per no carregar a ningú amb la culpa de les incoherències que detecteu en aquest raonament. Si açò no ha quedat correcte i polit, això ha estat sols per demèrit meu que no de la inspiració; bé, potser també ha influït, poc o molt, el fet d'estar tancat a casa o la tensió de ser població de risc o que em sé jo...

Amb tot, penso que l'encapçalament té el seu puntet. Tal com diu el gran poeta Josep Vicenç Foix: són els somnis que ens fan veure clar.

I és que el món dels somnis ens presenta una realitat ben diferent a la que cadascú de nosaltres habitem quotidianament. Hi ha, a la nostra societat basada en la irracionalitat feta raó, una tendència constant que tracta d'oposar somni i realitat; com si els somnis no foren reals; com si ja no fos possible trobar l'arena de la platja sota les llambordes de París.

No és així; quan som deserts, la nostra intel·ligència funciona amb uns paràmetres i unes limitacions formals que no tenim al món oníric. Quan somiem, és el nostre subconscient, qui governa el món;

som nosaltres mateixos, lliures i lliberts, que ens mostrem als somnis. En el somni apareix la nostra essència tal com és, sense frens morals, polítics o culturals imposats pel món exterior. En última instància, els somnis venen a ser una rebel·lia personal contra una realitat que no ens agrada. D'ací, el gran valor premonitori que sempre han tingut; des dels antics oracles fins als moderns psicoanalistes freudians i junguians o post-junguians.

És el subconscient qui ens obri les portes a la transgressió de les fronteres que la correcció i la coherència ens imposen. El subconscient, o si ho preferiu l'inconscient, i ningú més que ell, és qui ens possibilita aquells moments de total llibertat per imaginar mons que no poden ser... O, sí que poden ser...?

Jo mateix no em sent capacitat per destriar què hi ha de conscient, què de subconscient o què d'inconscient en tot açò que he escrit. Potser és perquè la frontera entre tots dos conceptes, tal com passa amb qualsevol frontera, no serveix tant per separar contraris com per matissar similituds. Després d'analitzar tot açò amb tanta extensió i tan poc de profit, alguns us demanareu... I, de tot açò, Joan, que en traiem?... Personalment, jo he aplegat a la conclusió, sempre provisional, és clar, que les coses són com són...

O, potser són com cadascú les vol veure...

O, com ens convé entendre-les...

O, com ens les volen explicar...

O, no són, perquè no ens interessen...

O, vés tu a saber...

En tot cas, t'escalfes massa el cap... Igual és que sols vull distraure't el pensament d'aquest maleït virus que no em puc traure del damunt.

JOAN ANDRÉS SORRIBES

Out

Quin buit profund
fa que a la nit
s'obra el clot
del desconsol
i tot s'escole
pel subsol
del cor ferit
que esmena el crit?
Quin crit intens
fa que de dia
es cleuille el clot
i en veure com
s'engul la sang
fa que de cop
tot siga un buit
sense respir
ni alè
que arribe
entre les cuixes
a la nit?

SUSANNA LLIBERÓS

12 de març

El meu nom el trobareu en lletres de motllo lluent sobre el negre polidíssim de la làpida. Pedra italiana, segons el marbrista. La làpida més neta de tot el cementeri, podeu estar-ne segurs. La mare ve cada setmana a passar-hi un pany i hi disposa flors, llàgrimes i algunes consideracions sobre la inconveniència d'haver-la abandonada tan d'hora. El pare només ve de tant en tant i no diu res; al principi, deixava rodolar unes llàgrimes que cada setmana li costaven més de fabricar, pobre. Ara ja no. Els meus germans fa temps que no venen, ni que siga Tots Sants. Ella, ni tan sols ho sap, que jec ací. Ni que en part, és un dir, és culpa seua. La làpida no diu que m'investí un tràiler quan tornava d'un lloc que ningú no sap ni s'explica, i mira que n'han formulat, d'hipòtesis. Era, segons resa sòbriament la inscripció, un 12 de març de 1999. Un 12 de març acabat d'estrenar, segons consignà a l'atestat un guàrdia més aviat mandrós i rondinaire, poc amic de cuidar els detalls. Però jo sempre duia el rellotge deu minuts avançat i els instructors de l'atestat no consideraren més evidència que les busques aturades sota el vidre destrossat de l'esfera: la gran a punt d'arribar als tres minuts; la menuda, sobre el dotze romà. Tal vegada penseu que no té massa importància, un dia dalt o un dia baix. Però a mi m'incomoda comprovar a totes hores l'inexactitud a la làpida, o que, cada any, em duguen les flors l'endemà. Era una nit fresca i jove i, quan la carretera quedava neta de fars, els estels somreien sobre l'horitzó, i les notes de l'*Ave Maria* de Gounod omplien la cabina i m'eriçaven la pell. En veure'l, vaig pensar que aquell camió semblava portar a sobre una constel·lació sencera, una constel·lació policroma i simètrica que adornava exageradament la cabina. A dins, penjaria segurament la foto d'alguna *playmate*, qui sap si a la vora del Cor de Jesús o de Sant Cristòfol passant a gual les aigües d'un riu. Jo duia el seu cos abillat de

negre al pensament, els seus ulls tancats, concentrats, absorts, el contacte mòrbid del seu muscle amb el violí, els dits lleugers de la mà esquerra fent sonar aquella mateixa peça per tancar el concert. El conductor, tota una vida d'experiència, segons s'estranyaven els diaris l'endemà, agafà massa fort o massa tard o totes dues coses a l'hora el revolt. Un revolt senzill on mai no havia passat res, ni un mal retop. L'home no confessà que s'havia adormit, al·legà una distracció inexplicable, té quatre fills i no podia declarar que l'empresa l'obligava a conduir molta estona, més de tres i més de quatre hores de les que li era permès. Jo vaig percebre la circumstància de seguida: un camió que envaeix la calçada contrària no dona lloc a moltes interpretacions, encara que vaja tan empolainat de festa com aquell, que semblava una barraca de fira. Tenia vint-i-tres anys, aquella nit, segons es pot comprovar fàcilment si hom s'entreté a restar les dues dates que figuren amb lletres de motllo ben solemnes a la pedra, una mica tapada la primera per les flors, avui de plàstic, que fa unes hores hi ha deixat la mare. El succés, veges quines coincidències, aparegué ressenyat a la pàgina anterior a la que omplia el seu somriure de triomfadora distant, inassequible, i les seues declaracions sempre tan acadèmiques, de diva aliena a les querelles dels mortals. Si plegaves el diari, la meua fotografia anava a caure sobre el seu rostre límpid, que aguaitava amb gest còmplice per darrere del violí. Mai hauria imaginat d'estar tan a prop d'ella ni tampoc mai no s'adonà ningú d'aquell bes de paper. Jo, tanmateix, ja en tinc prou. I a voltes pense que, si haguera sabut que anàvem a romandre tan junts a les hemeroteques, hauria estat jo mateix qui el buscara, aquell camió tan ple de llums que semblava un despropòsit.

VICENT USÓ

Un trosset d'eternitat

Qui vol ser immortal?
Qui vol viure per sempre?
Quin atac involuntari de vanitat
ha afligit sempre als humans?
No voler morir mai i no fer-se vell?
Quina incongruència tan gran!
Qui ens fa somiar amb tan poca prudència
sense cap necessitat?
Quin camí més difícil i entrebancat
tenim per davant,
sobretot si no volem mirar més enllà
i no ens adonem de la realitat,
ja que, al cap i a la fi,
l'eternitat només és un camí inacabat,
un trosset d'ella mateixa sense asfaltar,
una selva verge per explorar,
un filferro massa prim
que marca la vora d'un temps inabastable,
el cau insondable de quelcom inesperat,
una paret que mai no acabaràs de lluir
perquè saps que no té final.

JAVIER BORT

2 d'abril de 2020

L'esperança és un risc que hem de córrer

Georges Bernanos

Esperança:

necessari anhel que impulsa l'alenada,
aprecia el desig, flama als ulls que conduir i travessar,
risc vital que, abans que res, front a tot, cal recórrer.

Il·lumina la cova amb flamant espelma,
obri camins sostenint fermament i forta la torxa,
diferenciant senders, la llum front a l'ombra,
fonent-se pels afluents infinits de l'ànima,
construint la vida, sempre en obres,
comptant i entrellaçant amb ella la confiança.

Esperança, esperança, esperança,
espenta, força i benaurança,
dansa i contorn, flaire i fugida,
toc i misteri, oracle i auguri,
delir i perseverança.

¿Què seria de nosaltres sense terra on aferrar-nos,
sense peu on mantenir-nos, sense ales per trobar-nos?

¿A qui somniem i ens dirigim, sinó a l'espill,
llurs recers i miratges, pròpies reflexions, pensaments i preguntes?
¿Per què seguim buscant algú, a fora, que ens dirigisca els actes?

¿Encara no hem caigut que la resposta és nostra,
que cal assumir el mot, perpetuar-lo amb el desig i l'acció,
amb la musculació del verb i la conseqüència de la pronúncia?
La paraula és el pont a creuar si volem caminar la senda volguda.

¿Encara no hem reconegut l'esperança com a bastida pròpia?
A dins nostre el cresol no s'apaga.

L'esperança és la clau,
l'oportunitat i el motiu,
el caliu i la llum,
el recer i el camí,
la senda i el riu,
la brúixola, la visera,

la petjada i la cançó,
el vel i el perfum,
el vol, l'oceà, el cim
la senyal i la causa on,
lluny d'irrupcions, de cada intermitència,
sentim la ubicació, el mirall, la orientació,
la direcció i la fortuna de l'ansiada vehemència.

AINA GARCIA-CARBÓ

Tornarem a viure...

Hem reduït el vell enyor
reciclant el madur present
per reutilitzar el jove futur
on retrobar-nos.

Trencant les cadenes
que ens lliguen a les parets
amb ombres de les caverne,
apagarem la llum dels focs
i tornarem a eixir a la vida
per gaudir, a poc a poc,
de la suau brisa del mar
i del vi de les tavernes...

Perquè tornarem
a viure poèticament,
redescobrint les andròmines
on es proclamen els drets
dels clàssics hedonistes,
gent de paraula i de fets.

ANTONI PITARCH FONT

Abril de 2020

Gris cendra, el món

Al meu melic el cel té una vestimenta color gris cendra. L'alè, expel·lit per la meua boca, cobert de vergonya, es queixa amargament de bufar i empentar d'un colp les aigües contra la terra, els tossals contra les ciutats, el vent contra el sòl. Vaig encetar milions d'anys sencers, provant d'aconseguir l'equilibri perfecte, creant vida al tronc dels arbres, al rovell d'un ou, a l'espiral d'un caragol o d'un bes i, per un moment de falta d'inèrcia i d'ànim confús, el meu neguit ja no podrà impedir la mort i el dolor, la desolació dels homes. Sempre vaig sentir zels d'un pare capaç de resguardar el seu fill. Despúsdemà sostindré el jurament formal de tindre cura de les fissures a l'abisme dels mars i als solcs dels bancals i, també, d'altres cicatrius inconfessables. Al meu confinament voluntari vetlaré, sense entorpir amb la meua arrogància, la condició humana, i abastiré els costats dels camins amb queviures abundants. D'entre les runes, confiaré les llavors a la terra i sorgirà de nou el somriure i, milers d'anys més tard, un Déu penedit, serà justament oblidat gràcies a la bellesa dels pètals d'una flor en primavera.

REIS LLIBERÓS

En una mar tancada

Som el que no som: por de fred
Tement la paraula més enllà dels estels
Enfonsades en amalgames planívoles i delirants
Les angoixes palpen la plenitud versada
Mentre l'ànim bull com l'aigua al foc
En una mar tancada

Un estiu que fuig
Una llar enreixada
L'urpa del felí amb el penúltim recurs

El vent de la nit capgira el cel
Canta la gata els silencis de grills mariners
I la mar bull com l'aigua al foc

Soc el que no soc
Recorde els morts de ma casa
Partença sense ales, de nit plegades
De dia atentes amb ulls oberts que la llum rebutgen

Hieràtics mussols de col·lecció
Interrogants insurrectes
Amb ritme de tortuga ens repetim:
Ens falta temps. Ens sobren foscors. Ens falta temps. Ens sobren nits

Com un ocell a la branca restem temerosos
Precipici insondable de la folia
Gelosia, mal o estima

ROSA MIRÓ

2 d'abril de l'any del confinament

Diari d'un polp

Això va començar a l'hospital. Acabàvem de parlar amb els avis de la criatura que, és clar, a causa del confinament no poden venir ni prendre en els seus braços la seva néta acabada de néixer. Somriures, felicitacions, llagrimetes.

Tot just acabava de guardar el mòbil a la butxaca quan vaig notar recurrent-me el costat, passant per l'aixel·la i sortint per la mànega, un tentacle improvisat que el va traure hàbilment alhora que una altra extremitat sorgida per l'altra aixel·la el desblocava amb la meua empremta dactilar. U per cent de bateria. Una tercera extremitat atrapa el carregador i el connecta. Un quart braç ple de ventoses obre una pàgina sobre mercats d'animals i l'horror em duu a signar la petició *d'Igualtat Animal* mentre un líquid fred i negre com el petroli em llisca cama avall. Vaja. He tacat. Això és nou per a mi. Mai abans havia estat polp.

Vam sortir dos de casa i hi tornem tres. Un bes a la porta de la llar, dolça llar. Els veïns del replà, proveïts amb màscares, ens havien deixat un regal a la porta. «Felicitats!».

Un tentacle obre el rebost. Caldrà fer la compra. *Mercabome* està franquejada per vigilants de seguretat amb bata i màscara per racionar els clients. Entrant, m'aturen dos d'ells: «Ha de posar-se guants a l'entrada i a la sortida netejar les seues mans... [m'observa bé] les seues mans... amb aquest alcohol». Els meus tentacles van rebre cadascun d'ells un guant. El que sortia de darrere, per la dreta, era prou rebel. Va perdre el guant per la zona de la carn, fent el bord: li vaig fotre una mirada assassina i es va cargolar fins a desaparèixer de la meua vista. L'odissea de passar alcohol per tots ells, a la sortida del súper: sense paraules. Vaig guardar la compra en un tres i no-res. «Què organitzat, *xiki*», em va dir ella, radiant, amb bata, despentinada... Una besada llarga. La nena plora...

Em vaig dutxar, em vaig canviar de roba i em vaig rentar totes les mans protocolàriament abans d'agafar el bebè al braç. Els meus nous braços es van portar genial; tots ells. Ja adormideta, la vaig deixar al seu bressol. «Aprofita per descansar»: les imatges del recent part encara m'estremien.

Les vuit. Els primers aplaudiments i vaig a la balconada. El de dalt fica a tota canya *Resistiré*. Els nens del cantó han pintat un bonic arc de Sant Martí: *Tot anirà bé*. Cinc parells de tentacles: que em senten els sanitaris de tot el país. Fet.

Sofà i una sèrie. Estic a punt d'adormir-me quan prenen el comandament. Un bord i un punyeter! El que vull és relaxar-me i oblidar-me del virus i em posen un informatiu: hospitals de campanya, residències de vellets, caixes funeràries ... hòstia! Un rastre de tinta ha tacat el terra i la catifa de fer ioga.

ISABEL MARÍN

3 d'abril de 2020

Confirmació de la regla

*Veniu, reuniu-vos per al gran sopar de Déu,
i mengeu la carn dels reis, dels comandants militars,
dels homes poderosos, dels cavalls i dels seus genets.*

APOCALIPSI 19:17-18

Ara, ara que l'aboquem a la finestra,
és tot just ara quan per fi alcem el cap
—plou i fa sol, geranis i cranis inquiets
d'infants engarlanden entre els barrots

els balcons primaverals aquest dijous
tan sant i tan inhòspit que des del saló
hem sentit per primera vegada càntics
de caderneres als tarongers urbans.

És ara, en l'estupor asèptic, que l'alcem
com qui brinda amb un gran vi i resseguim
miops, com ancians postrems, eteris
senders de pluja entre núvols i bassals

on nia la gàbia rovellada de la intempèrie
—un ca torna sol de passejar un homínid,
cants de sirena lluny, dotze coloms sopen
pa de la nena del quart, mòbil en mà corre

capcot un espantaocells, asimptomàtic.

JOSEP PORCAR
Dijous 9 d'abril de 2020

Aquesta edició especial de l'obra col·lectiva
Estats d'excepció. Lletres per al rescabament
s'acabà d'editar a l'estudi de disseny de Veta Visual
de Castelló de la Plana el dijous 9 d'abril del 2020,
en el 10^è aniversari de l'A. C. El Pont Cooperativa de Lletres.

www.elpontdeleslletres.cat

100
Joan
Perucho

50
Josep
Carner

contacte@elpontdeleslletres.cat

www.elpontdeleslletres.cat